

SZELLEMBESZÉD

(Csontváry Zrínyi kirohanása c. festményéhez)

*Írni, mint volt, ma ki lenne képes?
Az emléktár zárolt, a nyelv tehetetlen.
A látomás mannáján csak festők élnek,
kik közbenjáróval bírnak az egekben.*

*Csontváry csöndjét feltörtem egyszer:
drámámmal küszködött már napok óta,
de vívótör lett most az ecset kezében,
s színeit ész nélkül döfkögte, szórta.*

*Oda tett engem, mint holmi pojácát
Szigetvár szomorú színpadára,
de hogy a holdat leszakíthassam,
a varázsigt már nem adta számba.*

*A pogányból dúsan dőlt a mocsokszó –
bár sárkánytorokkal üvöltött volna!
Forogjon el már e nyomasztó színtér,
hadd következék a valódi torna!*

*Jézus Allahhal jegyzéket váltott,
magzathalált halt így is a béke.
A mi Megváltónk magába roskadt,
s bánattal bámult öt nagy sebére.*

*Itt a köveknek is kínjai lesznek,
a bazalt visszaréved láva-korára,
a varjak a maguk módján temetnek,
de megpihenni, jaj, nem lelnek ágra.*

*A pokol ura már rohamot rendelt,
fegyenceit mind a vár ellen küldte,
a Halál a had élén dísztorokban
jön, s táncoltatja ménjét a kürtre.*

*Lendülnek mindjárt a boncsokos zászlók,
a szablyák vijjogva egymásnak esnek,
szépen ürülnek a megnyitott vénák,
a vasalt lólábak vérhabot vernek.*

*A Halál torkának ugrottam ottan,
de magát az ördög megsokszorozta.
Szerecsenjei kordonba fogták,
kölykeivel kelhettem csak birokra.*

*Szívekbe szaladt, belek közt viháncolt,
csattogva csonkolt a jó damaszt penge,
ám villant s robbant valami szemközt,
s én megérkeztem a totális csendbe.*

*Kisboldogasszony maga jött értem –
láncon acsargott még csak az este.
Megmosta tündöklő lábát a vérben,
fejem izsóppal bélelt kosárba tette.*

*A lenyugvó nap még visszahanyatlott,
s nyugtázhatta: már gyołcsban a lelkem.
Fellegette az üszkös romokra,
de én már Uramban békére leltem...*

*Magyarjaim, ha felemlegettek
úgy négyszázötven esztendő múltán,
legyetek résen. Új áfiummal:
kolduló haddal vonul fel a szultán.*